

ע"פ 16/03/61789 - אייל שרון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 16-03-61789 שרון אייל נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טוביה
המעורער אייל שרון
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

מהות הליך וכתב האישום

1. מדובר בערעור על פסק דין של בית משפט השלום לטעורה בחדרה (כב' השופט ר' פרסון) שנitin בתיק תח"ע 13-02-6017. הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדיון והן כנגד גזר הדין.

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום בגין נגיעה תחת השפעת סמים, עבירה לפי סעיפים 62(3) ו-64ב(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"). בכתב האישום נאמר כי ביום שבת, 20.10.12, בסמוך לשעה 17:16, עצרה המשטרת את המערער לביקורת שגרתית בצומת מעיין צבי ונמצא כי הוא נהוג תחת השפעת סמים.

הכרעת הדיון של בית משפט קמא

3. בהכרעת הדיון בוחן בית משפט קמא את עדותם של השוטרים שערכו את המערער לביקורת ואת הדוחות שערך תחתיו, והגיע למסקנה כי היהabis לחשד הסביר שהתעוור בלילה לגבי היוות המערער נתון תחת השפעת סמים. בדו"ח שערך סמ"ר מוטי חנוכה (ת/10), ציין השוטר שהבחן כי עיניו של הנהג אדומות וכי ברכב יש ריח של טבק. לפיכך, התבקש המערער ליתן בדיקת שתן ונערכה לו בדיקת מאפיינים אשר הגדילה את החשד כי הוא אכן נהוג תחת השפעת סמים. סמ"ר חנוכה הבahir בעדותו כי ריח הטבק ועיניו האדומות של המערער עוררו אצלו את החשד כי מדובר למי שנוהג תחת השפעת סמים. עוד הפנה בית משפט קמא כי בבדיקה המאפיינים שנערכה למערער (ת/8) נמצא כי עמידתו לא הייתה יציבה וכי הואفشل פעמי אחת מתעורר שלוש ב מבחן הבאתי אצבע יד ימין לאף, בעיניהם עצומות.

בדו"ח הפעולה אותו ערך סמ"ר ולנטין גליוך (ת/1) מפורטים הס��נים שעוררו את חשדו כי מדובר

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

במי שנוגה תחת השפעת סמים. נאמר כי המערער נראה רדום, דבר באטיות ובצורה לא ברורה ועינוי היי אדומות.

בית משפט קמא ציין כי התרשם שעדרויהם של שני השוטרים מהימנות וקונקרטיות, גרסתם לא נסתירה בחקירה הנגדית ולכן מצא לנכון לאמץ אותן.

4. בית משפט קמא התייחס לעדותו של המערער בפניו וראה לדוחות את גרסתו, תוך שהפנה לסתירות ולהת חמקיות הניכרות בעדותו.

5. בנוסף, התייחס בית משפט קמא לטענות בדבר חוסר ההסכמה של המערער לבצע בדיקת שtan. המערער, הוא חייב באמצעותם לא כשרים לחת את דגימת השtan מלבדו שהשוטרים הסבירו לו כי הוא רשאי לסרב לבצע את הבדיקה. המערער טען כי השוטרים איימו עליו כי אם יסרב לבדוק הוא ישלח למעצר, והם אף א Zukו ועצרו אותו עד שלבסוף לא נותרה לו ברירה והוא ביצע את הבדיקה. נטען כי מדובר בבדיקה שנלקחה ללא הסכמה מודעת ורצונית. בית משפט קמא בחר את עדותם של השוטרים ואת הגרסה שהביאו בפניו ודחה את טענת המערער כי השוטרים התנהגו אליו באליומות ובאיומים וכי בדיקת השtan נפתחה עליו ולא ניתנה מרצונו החופשי. מהבדיקה שביצע ד"ר גופר (ת/6) עולה כי בדיקת השtan של המערער נמצאה עדות לצריכת קנאביםDOI בקשר כדי לקבוע כי המערער נוגה תחת השפעת סמים.

6. בערעור המונח בפניו חזר המערער והעליה אותן טענות שstatt בפני בית משפט קמא. לאחר שבחן את טענות הצדדים ועינתי בטעונים שהונחו בפני בית משפט קמא, הגעת למסקנה כי דין הערעור להידחות.

דין והכרעה

קיומו של חשד סביר

7. בהכרעת דין ציין בית משפט קמא את המרשומות החשובות מהשוטרים שהודיעו בפניו, וקבע כי עדותם עשתה עליו רושם מהימן. גם הדוחות שערכו תחת ידם היו מפורטים ותמכו במסקנה כי התעורר חשד סביר לכך שהמערער נוגה תחת השפעת סמים. במובן זה מדובר בפסק דין ראוי ובנסיבות שאין דרך של ערכאת הערעור להתערב בהם. כלל ידוע בפסקה כי ערכאת הערעור תמעט להתערב במקרים שבבעובדה שנקבעו על ידי הרכאה הדינית והיא תעשה כן רק אם מסקנותיה אין עומדות בבדיקה היגיון והשכל הישר (ע"א 5234/13 **קרנסטי ב' בנק הפועלים משכנן בע"מ** (11.1.2015); ע"א 2976/12 **בראל נ' קאופמן** (23.11.2014)). בעניינו, לא מצאתי כי מסקנתו של בית משפט קמא אינה מתישבת עם היגיון והשכל הישר ולא ראוי טעמים קיצוניים שיצדיקו התערבות בקביעותיו בגין למהימנות העדים שהופיעו בפניו.

השופטים ציינו את עינוי האדומות של המערער, את ריח הטבק החרייף שנדרף מרכבו ואת דיבורו המבולבל כסימנים שעוררו את חדם לכך שהוא נתן תחת השפעת סמים. בדיקת המאפיינים שנערכה לערער חיזקה את התרשומות השופטים ותמכה במסקנותם הראשונית לגבי פיכחותו. מכאן נפנו השופטים לבדיקה השטן שנדרשה מעת המערער.

בדיקה שנעשתה תחת איוםים - האם נט?

8. המערער טען כי בדיקת השטן שניטלה ממנו לא ניתנה בהסכמה מודעת ונעשתה תחת איוםים ולחץ. לדבריו, העובדה שהוא נעצר ונכבל באזיקים עקב סירבו ליתן בדיקת שטן מובילה למסקנה כי השופטים הפרו את זכותו להליך הוגן ויצרו מצב בו הסכמתו לא הייתה מדעת וחסירה האלמנט של הסכמה חופשית.

9. אקדמיים ואומרים כי התנהלות השופטים תמורה וגובלת בשימוש בלתי ראוי ובבלתי הוגן בסמכיות שניתנו בידיהם. גם אם איןichi כי המערער סרב ליתן שטן לצורך בדיקת קיומו של סם בגופו, לא היה כל מקום להורות על מעצרו, לא כל שכן לככול אותו בעודו בתחנת המשטרה ללא עילה ברורה לכך. וזאת עוד מבלי לעורוך דו"ח מעצר ומבליל שציינה בפניו עילת המעצר. התוצאה של סירוב ליתן בדיקת שטן מקימה חזקה לביצוע עבירה, כאמור בסעיף 64(א) לפקודת התעבורה. סעיף זה מורה כי נהג המסרב לחתת דגימה לפי דרישת שוטר יראו אותו כמי עבר עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודה. משכך, לא היה צורך במעצרו של המערער וככילה באזיקים שכן החוק קובע סנקציה מחמירה עם נהג המסרב לשתף פעולה ולמסור דגימה מרצונו החופשי.

הדברים שנשמעו מפי השוטר גלויר לעניין זה מגבירים את התמייה העולה מהתנהלות המשטרה. השוטר נשאל אם ראה לעזר את המערער ולאזוק אותו משום שסירב להיבדק והשיב "לא בגלל שהוא לא רצה להיבדק אלא כי הוא התחמק מבדיקה", בಗל שהוא התחמק מבדיקה והוא מסר כמה וכמה פעמים שאין לו פיפוי ולא יכול לא יודע ולא בטוח בכך עבר לסתטוס של עוצר ואנו גם אזקנו אותו". בהמשך הוסיף "אני אזקתי אותו כי הנהג שעטיים היה איתנו בתירוצים כאלה ואחרים לא רצה לבצע הבדיקה בתירוצים כאלה ואחרים ולא אמר שהוא מסרב לביצוע הבדיקה". ברוי כי דבריו אלה של השוטר אין בהם כדי להצביע על עילת מעצר שתצדיק את מעצרו של המערער, לא כל שכן כביכולו באזיקים.

10. אלא שבכך אין כדי לשנות את התוצאה שכן המערער העלה לעניין זה טענות סותרות שאינן מתישבות האחת עם השנייה. מצד אחד טען כי הוא הסכים למתן שטן אך כיוון שלא היה לו שטן, המתין עד שיוכל לחת דגימה כפי שהתקבקש. מצד שני טען כי הופעל עליו לחץ בלתי הוגן, תוך נקיות איוםים במעצר ואף מעצר בפועל, על מנת לגרום לו ליתן את בדיקת השטן. נטען כי משכך, הרי שהדגימה ניטלה ממנו באמצעות פסולים. טענות אלו אין יכולות לדוח בcpfיה אחת. אם המערער הסכים, כפי טעنته, למסור את השטן מרצונו החופשי, הרי שגם השופטים בשיטות פסולות, לא הן שהובילו אותו למתן הדגימה. מכאן שאין יסוד לטענה כי יש לפסול את הראייה על שום שהתקבלה בדרכים פסולות.

11. נוכח ממצאי חווות הדעת של ד"ר גופר כפי שהועלו בחוות דעתו (ת/6) צדק בית משפט כאמור בקביעתו כי ממצאי חווות הדעת מעדים בוודאות כי בגופו של המערער נמצא חומר אסור על פי חוק וכי די בכך כדי לקבוע כי נהג כשבוגפו מצוי סם כמשמעות הדבר בסעיף 46ב(א) לפקודת התעבורה.
12. העולה ממקצת האמור שלא מצאתי יסוד לערעור את הכרעת דין של בית משפט השלום באשר ממצאי מעוגנים היטב בחומר הריאות שהוזג וכן בחוק ובפסיקה.
- הערעור על גזר הדין
13. בגזר דין מיום 21.2.2016 הטיל בית משפט כאמור על המערער פסילה בפועל לתקופה של 26 חודשים, 6 חודשים מסור על תנאי לתקופה של שלוש שנים, פסילה על תנאי למשך 5 חודשים לתקופה של שלוש שנים וקנס בסך 2,500 ₪.
14. לא מצאתי כי העונשים שהוטלו חורגים מרמת הענישה הנוהגה והמקובלת בנסיבות כגון אלו שבעניינו. סעיף 39א לפקודת קובע פסילת מינימום לתקופה של שנתיים למי שנמצא נהג תחת השפעת סם מסוכן. הפסילה שנקבעה על ידי בית המשפט כאמור גובלת בתקופת המינימום האמורה. יתר רכיבי הענישה אף הם אינם חריגים מהמוקובל. לעניין זה אני רואה להפנות להלכה המשורשת לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש הנגזר על ידי הערכתה הדינונית אלא במקרים חריגים בהם הייתה סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דין של בית משפט כאמור. (ראו לדוגמא: ע"פ 4/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.1.2016); ע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (14.1.2016)). כפי שציינתי לא מצאתי כי בעניינו התקיימו אותן נסיבות חריגות המצדיקות התערבות בענישה שנקבעה על ידי בית משפט דלמטה.
15. סיכומו של דבר, ועל יסוד הנסיבות שנמננו לעיל, אני מורה על דחיתת הערעור.

ניתן היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.